

Szerkesztőségi iroda:
Főiac, Csulak-féle ház,
hová a lap szellemi részét
illető közlemények
küldendők.

Kiadó hivatal:
Pollák Mór könyvnyomdája,
hová a hirdetések és
előfizetési pénzek
bérmentesen intézendők.

NEMERE.

Politikai, társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági lap.

A háromszéki „Háziipar-egylet” és a „sepsi-szentgyörgyi önkényes tüzoltó-egylet” hivatalos közlönye.

Megjelenik ezen lap hetenkint kétszer: osztoritokón és vasárnap.

Előfizetési feltételek:

Helyben házhoz hordva, vagy vidékre postán küldve
Egész évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyedévre . . . 1 frt 50 kr.

Hirdetmények díja:

3 hasábos petit-sorért, vagy annak helyéért 6 kr.
Bélyegdíj külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

Előfizetési felhívás

„NEMERE”

című politikai, társadalmi és közgazdasági lap
VIII. évfolyam III. évfolyamára.

Előfizetési feltételek:

július—december . . . 3 frt — kr.
július—szept. . . . 1 frt 50 kr.
Külföldre egész évre . . . 8 frt — kr.

Az előfizetési pénzek a „Nemere” kiadóhivatalának Pollák Mór könyvnyomdájába Sepsi-Szentgyörgyre küldendők.

Előfizetőinket szívesen kérjük előfizetéseiket megújítani, miután felesleges példányokat nem nyomtathatunk.

A „Nemere” kiadóhivatala

Budapest, június 17.

(—n) A jó isten a maga véghetetlen kegyelmében gondoskodik azon furcsa teremtményeiről is, kiknek talán épen az rontaná meg egészségüket, ha hiányoznák egyik napról a másikra a vérmérséküknek megfelelő ijedelem. Ily furcsa procentumok viszik pedig a nagy szót Bécs és Budapest egy némely újságaiban.

Volt remegés s jajszékelés, hogy egy berlini újság épen azon napon, mikor a kongresszus összejövetele napján a politikai levegő-ég a legtisztább kékből mosolygott, néhány önkényes megjegyzést tett Ausztria-Magyarországi politikájának homályosságáról s kitűzött céljáról. A bécsi budapesti tollas jajszékelők e megjegyzésekből borzadályos dolgokat olvastak ki, melyek közt nem utolsó volt: a kongresszus siker nélküli szétmenése, monarchiánk elszigetelése. A modern Jeremiások e siralmait azonban átkozott hamar megszüntette

egy-Berlinből jött hivatalos jelentés, mely constátálta, hogy amaz újság csak a maga öklére „dolgozik” a pikáns érdekességben s hogy az ördög sem sugalmazta, legfőleg az érdekes pikanteriák által sok előfizetőt halászni remélő haszonlesés ördöge. S azontul az Andrássyt Berlinben környező általános kitüntetés, monarchiánk vezérszerepének a keleti ügyben respectálása annyi tényben nyilvánul, hogy a jajszékelőknek kénytelen, kelletlen abba kellett hagyni a keserves nótát.

Nosza! azonban, mint mondtuk, a jó isten nem hagyja el a maga teremtményeit, ha még oly kuriozusok is. Egyszerre csak a Jeremiások közmegelegedése beütött egy harmadrendű angol újság, a „Globe” s hoz egy szerződés-vázlatot, mely állítólag a kongresszus összeülte előtt Anglia és Oroszország közt jött volna létre és pedig irásbelileg — Nos tehát vigan megkezdődhetett újra a fogvacogás, az ijesztgetés. A Jeremiás urak összecsapják kezeiket fejük felett, melyet nem gondolkozásra, de csak hálóságokra bővítésre szoktak használni s mindenfelől hangzik most mindenféle hangváltoztatban: Most Ausztria-Magyarország elszigetelése többé el nem tagadható tény; Anglia hátat fordított nekünk s Oroszország is Anglia felől biztosítva, csak fűgét fog mutatni felénk; hogy Andrássy politikája nem volt kellőleg óvatos, hiányzott benne az államférfiúi éleslátás s okosság s így nekünk immár nincs más választásunk, mint belegegyezni, akár mit rendel a kongresszus, vagy pedig szövetséges nélkül kiállni a sikra.

Hát e jajgatók két fajtára oszthatók. Egyik részök — a jámborabb s együgyűbb — valóban erkölcs s bátorságbeli hiányosságoknál fogva, nyulszívűk kívánalmához képest s valóban őszintén siránkoznak így; ezekre egy kis felhő már lecsapó villám, haraszt zördülése már farkastámadás benyomását teszi. — A jajgatók másik fajtája azonban már nem ily együgyű,

de annál gonoszabb: ezek azok, kik eleitől fogva pártállásuk miatt hivatalosan hibáztaták Andrássy eljárását s kiknek száját egyszerre betömtek a delegációk s a bécsi, budapesti országgyűlések elismerő nyilatkozatai követett politikánkról, de akik azért megragadnak minden, csak némileg is kínálkozó alkalmat, hogy a publikumnak új ügy-e megmondtam? -mal ajánlgathassák újra lejárt s hitel vesztett bölcsességüket.

Azon gyöngébbek kedvéért tehát, kiket e szakadó jajgatás gondolkodóba ejthetne, nézzünk egy kicsit ez állítólagos orosz-angol irrt szerződés lényegébe. Ha felvesszük azt az eddig mi által sem bizonyított esetet, hogy a „Globe” közlése autentikus, csak nyugodt vérrrel kell végig olvasnunk azt s azonnal látjuk, hogy abban semmi sincs, a mi bennünket aggodalomba ejthetne s érdekeink veszélyeztettségére mutatna. Ez állítólagos hitelességi pontozatok egyike sem ellenkezik monarchiánk érdekeivel; ellenkezőleg. Feltéve is e pontozatok hitelességét, csak azt látjuk, hogy Anglia teljesen és szigoruan ugyanazon irányban mozog, melyet gróf Andrássy egy osztrák-magyar külpolitika elé kitűzött. Európa részvétele a két-felét osztott Bulgária közigazgatási szervezésében, a Bulgáriában szándékolt orosz okkupáció kiterjedésének s tartamának megbirálása, a Duna szabadsága kérdésének tárgyalása stb. oly pontok e, melyek iránt Anglia talán másként vélekedik, mint Ausztria-Magyarország? Talán abból következtetik az ellenkezőt a modern Jeremiások, mivel ez állítólagos hitelességi „Globe”-féle szerződésnek egyik pontja arra enged következtetni, hogy Anglia nem valami nagyon fogja ellenezni, ha kis ellenzéssel Bessarabiának Oroszországhoz szándékolt visszacsatolását meg nem akadályozhatja? De hát Andrássy sem jelentette ki, hogy monarchiánk minden hatalmával meg akarja tartani Románia számára Bessarabiát, de teljes hangsúlylyal beszélt a

TÁRCA.

Bál előtt.

— Novella. —

Irla: H. Dösa Géza.

(Folytatás.)

Régi leveleit s azokat, melyeket utóljára a szép Vilmától kapott, összetépte asztalán és összegöngyöltette a veres, kék, sárga szalagokat, virágokat, mindent utóljára háromszor megcsókolván a kandallóba veté örök megsemmisülés végett.

Különös érzés! Paulina, Malika, Fáni és Vilma mindenkorra elfeledve, emlékeik megsemmisülve!

Jeges szemekkel szomoruan nézte végig a lángok gyors lobogását, majd fölemelte újból melegen zemeit és így kiáltott fel:

— Drága emlékeim voltatok s most semmi sem. Ah, szívem szakad meg, ha tudsz! . . . Láng gyúlt belőletek, hogy szerelmem tüzét még jobban felélesztétek keblemben.

— Mi az, mi az? Nem értem ezt! — szólott Arthur.

— Nem érted? — viszonzá, mialatt a kandalólól a diván szöglete felé fordulva, újból asztala elé jött; még egyszer visszatekintett e lángok felé és fejét büszkén fölemelve, két kezemet melegen megszorítva, hosszán, melegen átölelt és így szólt: — Arthur, én nősülök!

— Nősülsz? Brávó! Csak gratulálni tudok. Azt valóban helyesen cselekszed. Ügyvédi ember vagy, elég volt neked a tivornya élet, a kalandos, szerelmes évek; ideje csakugyan boldogságod tüzhelyét megalapítani társadalmi állásodnál fogva is. E percben nyitott be Hamvay Jenő az ajtón, ki Emil eljárását szintén igen helyeselte, baráti kézzorítással üdvözölte Emilt, áldást, boldogságot kívánva frigykötéséhez, az új életéhez.

— Köszönöm barátim, de tudjátok, hogy házasságom ügyében a lépéseket már megtettem s most ünnepélyem küszöbén állok. Igen, ti vagytok az elsők, kedves Jenőm s te Arthur, lelkeim felei, kik mindezeket tudjátok.

— Jól tevéd, férfias gondolkozásodra vall tetted.

— Ugy van s épen ezért gondolám, hogy jó lesz megsemmisítenem legénykori leveleimet.

— Sajnálom szegény Malikádat! — szólott közbe Jenő.

— Ah, béke hamvaikra! Hanem most legyünk vigan, míg bucsut veszek tőletek. Bocssátotok meg barátaim, hogy elválok, de holnap Budán a déli vaspályával utazni fogok.

— Hová, hová? — kérdé Szécsény Sándor, ki e pillanatban nyitott a szobába.

— Pécsre. Igen, bálom arammal utazom ki a mama is követni fog. Ót nap alatt Pécsről visszatérünk, honnan Ilmát, mint drága nőmet fogom visszahozni Pestre.

— Brávó Emil, isten ugye! remek!

— Boldog, szerencsés vagy, — szólott Arthur.

— Ah, ne mond azt; boldogtalan! — felelt rögtön belevágva Szécsény Sándor.

— De nem értelek titeket, mily különös elmentés megjegyzések ezek. Szóljatok, nem fogtok így elbocsátani. Kérlek Arthur, nem vagy szerencsés? . . .

— Tagadnám barátom. Te utazhatsz holnap a déli vaspályán azzal, kit forrón átölelhetsz, imádván szeretsz. Robogó, dübörgő vonatnak éles larmája mellett hangzatosai egy ifju leánynak, hogy „szeretlek” és színről szíre látni érdekes vonásait, a báj arcáról, mely annyit ígér neked. — Boldog vagy Emil! Veled reggelizel, ebédsz, imádkozol. Együtt mentek a színházba, hol mindenütt a szerelmet játszóktek s mindenből azt olvassátok ki: be boldogok leszünk! Mily ragyogó kép ez! Lehelletéből, közel kebléhez, olvasod ki igazán, hogy mily kedves és mennyire imád téged a bájos

Ilma. Ah, csak én volnék helyetted azon pillanatokban, melyekben új meg új érzelmek adnak szárnyakat lelkednek s repülsz a szerelem világába egyetlen Ilmáddal! Szíved édes izgatottságában ül mellette, hullámzásban tartja lelkedet, mely azt sugja: Ilmám szeret. Boldog, barátom, csak én lehetnék helyettedben, hogy ajkaimat a kedves leány ajkára téve, oda lehelyem azt, a mit magam sem értek, csak a szív érti némán. Mi boldogság, szűli a perc bál előtt, mily remek most lovagjának, szerelmesnek lenni, hogy majd a báljé vársza, a zene emlékezetes akkordja annál több viszhangot adjanak a feledhetetlen percekről a kebleben. . . . Kebled puha keblét érintve az édes táncokban, a csárdás forró öleléseiben, annál több szerelmet ígérjenek, feledhetetlenek legyenek azok mint nős férfinak az első báljé világa. Szerencsés! Tud meg, hogy az utazás forrasztja, rokonítja a keblet. A pécsi székesegyház, mely örökre összeköt, adja meg végtelen boldogságodat.

— Köszönöm Arthur, mintha csak szivemből olvastad volna ki.

Ezzel hosszán, melegen ölelte keblére.

— S azt hiszed Arthur s kedves Emilem, — szólott Szécsény — hogy ellenszenvem nem fejlődnek ki? E percben azt mondom neked Emil: maradj s ne utazz. Hadd Ilmát menni, de te ne kövesd, mielőtt nem nőd. Jól tudod, 1873-ban, e mindenképen szerencsétlen évben, melynek nyarán nekem is kijutott két kínos hét . . . Ah, fázik hátam bele a gondolatból is. Jegyes voltam Sárosva Jennyvel s mint ilyen a nyáron utaztam arammal, napámmal, apósommal Berlinbe. Ah, verd meg isten mind a mennyi após és anyós van a világon. Brrr! mily Niobei sors átka vesztett rajtam. Két hét alig telt el, valamennyien alig hogy Münchenbe érkezünk, különböző irányban elváltunk egymástól s isten tudja minő utakon tértünk Budapestre. Átkozott módon az utazás meghasonlásra vezetett. Napámat csakhogy ki nem dobtam a coupe ajtaján, de hogy is tudtam volna hirtelen, hi-